

iulius preda

sub cerul cu stele căzătoare

Iulius PREDA

**SUB CERUL CU STELE
CĂZĂTOARE**

Editura Virtual

2011

ISBN(e): 978-606-599-462-1

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă, este sancționată conform legilor penale în vigoare.

Digitizare realizată de Merlin IT Consulting Ltd. London, U.K.

Cuprins

CAPITOLUL I.....	1
CAPITOLUL AL DOILEA	52
CAPITOLUL AL TREILEA	100
CAPITOLUL AL PATRULEA	158
CAPITOLUL AL CINCILEA	195
EPILOG	247

CAPITOLUL I

– Nu ai decât să scoți mașina din garaj și să mergi să găsești pe cineva din cei care așteaptă un client la colțul străzii. Chiar dacă plouă cu găleata, ăștia sunt hămesiți. E imposibil să nu...

Elsa Kraft se uită la Robert și deodată se lasă păgubașă să continue. Soțul ei nu-i împărtășea mai niciodată părerile ori hotărârile. Ca și când ar fi voit să-i spună că nu-i surâdea o astfel de alternativă, în loc să-i răspundă, acesta stăruia să se agite prin cameră. În cele din urmă, cu un gest nervos strivi în scrumieră țigara abia aprinsă.

În cămașă de noapte, cu plapuma pe jumătate dată la o parte, acoperindu-și doar bustul și picioarele, sub raza palidă a dimineții abia strecurată prin fereastră și prin perdelele cu falduri dese și uniforme, Elsa se gândi dacă era cazul să mai insiste pe lângă Robert să facă așa cum zisese ea. Dealtfel, pentru o așa de neașteptată întâmplare, o altă variantă nu exista. Știa de ce se codea Robert să îi asculte sfatul: nu suporta ca ea să ia inițiativa – asta, în primul rând – și nu voia să ajungă în zona lagărului de triere, de unde să se aleagă cu cine știe ce neisprăvit, poate necinstit, bătăran ori lichea... Știa Robert Kraft, ce știa! Nici un om nu ajunge în acel lagăr, fără să fie nevoit să recurgă la un compromis, dar și acesta drept urmare altui compromis. La o adică, nu putea fi vorba decât de o mare și necontrolată gogomănie. Erau și excepții, dar... Cu astfel de inși să-și bage în cârd? Când i-ar fi lumea mai dragă – dacă ar ajunge până acolo – s-ar trezi cu cine știe ce surpriză neplăcută.

Asta era. Elsa trebui să schimbe tactica.

– Sau poate, de îndată ce părinții tăi pleacă, să vorbești cu un polițist, Robert!

– Ei, pe dracu! Mai amestec și poliția în treburile bătrânilor. Le-ar conveni dumnealor să-și bage nasul prin toate nimicurile.

– Atunci renunță și la asta!

Gândind că trebuia să meargă la manichiuristă, Elsa se pomeni că-și cercetează unghiile, apoi, cu un la fel de involuntar gest, brusc sări din pat, lasă cămașa de noapte să alunece de pe ea și se repezi în baie.

Robert avu o scânteie de nervozitate pe care reuși să și-o controleze. Se trezi mormăind: eu mă perpelesc că nu știu ce să fac și, poftim! ei îi arde de nudism... În baie nu putea să se dezbrace?!

– Ai spus ceva? întrebă ea, crăpând ușa de la baie.

Ce făcuse? Vorbise tare? Ce negliobie!

– Nu!... De fapt țineam să-ți spun că altă soluție nu există.

– Care?

– Pe dracu, care! Mai și întrebi!

– Întreb, sigur că da... A! mă rog, faci cum crezi!

– Fac cum cred, fac cum cred... În costumația asta se afla și Eva când l-a ademenit pe Adam. Ți-ai găsit să...

– Hai, te rog, încetează! Tu n-ai pus niciodată preț pe inițiativele mele. Ce-mi mai rămâne de făcut decât să-ți pozez goală, în trecere din dormitor în... Adică, așa mi-a trăsnet prin cap.

– Ce stratagemă mai e și asta?

– Dar tu ce stratagemă folosești când ai prostul obicei să mă întreb, de ochii lumii ce-i de făcut, când, și dacă ți-aș da cea mai bună soluție, tot n-ai face ca mine?

Robert se opri din mersul prin dormitor. Privirea îi alunecă deodată pe trupul fildeșiu al Elsei, în sinea lui o făcu de trei parale că era o impudică, ba chiar o nerușinată, dar nu-și putu înfrânge plăcerea de a o admira. Avea o soție frumoasă, tânără, se luaseră din dragoste, ce mai voia? Adică, așa credea. La urma-urmei de ce să nu-i asculte sfatul?...A! Nu să se ducă după ea în baie! Știa foarte bine că Elsa respingea actele erotice matinale. Nu căutase să-l provoace, era doar o toană a ei, cine știe din ce motiv. Era o leneșă, îi plăcea să se trezească seara din somn, sărutată, s-o frigă cu răsuflarea-i fierbinte pe arcuirea gâtului și, ca o felină care își face siesta după un prânz copios, să-și dezmoștească încetul cu încetul simțurile.

– Bine, fie! strigă el. Iau mașina și merg la colțul străzii aceleia...

Ea reveni în ușă:

– E, cum de-ți călcași pe inimă?

– Nu mi-am călcat deloc, fii fără grijă. Asta e situația. Din două alternative aleg pe cea mai bună. Celui pe care îl angajez temporar pot să-i fac oricând vânt, dacă nu-mi place cum se achită de îndatoriri; pe câtă vreme, un polițai, dacă apucă să adulmece cine știe ce treabă care i s-ar părea în neregulă, nu mai scăpăm de el cu una cu două.

Cum Elsa încă îl privea din ușă, de astă dată cu o nerușinare de care el n-o crezuse în stare, adăugă:

– Cine se gândea că mamei și tatei or să li se năzare să plece în voiaj și că, timp de câteva săptămâni, ne lasă în grijă casa. Ce le-o fi venit, nu știu. Țștia mai au puțin și dau în mintea copiilor.

– Adică a noastră, răsese Elsa.

– Eh, mintea noastră... Mă uit la tine că nu te înduri să intri sub duș. Stai în ușă și discuți de parcă te-ai fi așezat în fotoliu... Bătrânii noștri trag acum spre mintea copiilor de trei-patru anișori, asta e mai grav. Măine-poimăine or să vrea o menajeră, să le dea olița.

– Deocamdată n-au ajuns în stadiul ășta. Doamne ferește! N-o lua în tragic. Au sugerat să merg să stau eu acolo, cât lipsesc ei. Dar tu... Și nici eu nu doresc să fac pe paznica. Ne-am sfătuit să nu le spunem ce avem de gând, nici că voim să plătim un om să aibă grijă de casă.

– Și cu telefonul ce facem? La asta nu ne-am gândit.

– O să... o să-l dereglăm, adică îl scoatem din priză. Or să telefoneze, o să sune în centrală sau o să prezinte ocupat... Când s-or întoarce, îl cuplăm din nou. E cel mai bun lucru. Părerea mea! Dacă îndrăznești să ții seamă de ea...

– Da, într-adevăr! Dar întrevăd și ce-o să iasă din asta. Tata o să facă reclamație, mama...

– Robert, altă variantă nu există! Adică există, dar nu ne convine.

– Mda!... În schimb, *premierea* privind intrarea ta în baie... Probabil mai ai și o altă variantă... Adică, nu probabil, sigur!

– Ești grozav! Nu m-ai mai văzut astfel? De când ai devenit pudic? Cei din Est încă se mai scaldă în prejudecăți. Pentru asta suferă, n-ai grijă!

– Oricum, diminețile nu prea te-ai arătat dispusă să pozezi...

– Tot n-ai înțeles! Dacă nu mi-ai fi ignorat părerea...

Robert se uită la ea aprig. Ar fi meritat o săpuneală Elsa. Fusese obraznică... Pe de altă parte, jocul acela îi plăcea, de fiecare dată îl făcea să se simtă superior ei. I-ar fi plesnit o palmă? Aiurea! Nici vorbă de așa ceva. Cea mai nimerită soluție este s-o lase fără replică, tocmai când ea aștepta ca el să-și iasă din fire ori să-i dea dreptate.

Se răsuci pe călcâie, aprinse o țigară și ieși.

II

Apăsă pe clapeta din stânga, resortul ascuns intră în mișcare și ridică oblonul garajului. Porni motorul, puse în funcțiune ștergătoarele, demară și coti către marginea orașului unde se afla lagărul. De fapt, Elsa fusese inspirată. Angajarea pentru o lună a unui ins, ca paznic al casei părinților n-o să-l coste prea mult. Un polițai, bașca alte încurcături i-ar fi pretins încă pe atât.

Trebuia să facă totul repede! Să tocmească omul, să-i dea întâlnire peste un ceas și jumătate, timp în care el va merge acasă la părinți, îi va duce la aeroport, o să le dea biletele de avion, o să aibă grijă de bagaje... De ce le ardea bătrânilor de excursie în S.U.A.? În afară de bănuți cheltuiți, tracasare, neobosita grijă pentru clipa imediat următoare și toate celelalte ce decurgeau din asta, cu ce se alegeau? Și tot așa...

Ploaia cernea, cernea, parcă din ce în ce mai des și mai intens.

Coti în viteză, străbătu ca un bolid lunga șosea. De departe văzu grilajul înfipt în brâul de beton, silueta masivă a clădirii lagărului. Fără să vrea înfrână aproape brusc. Un claxon din spate îl deșteptă ca dintr-o letargie și-i aminti că se afla pe carosabilă și că nu era de glumit cu manevrările la bunul plac, mai ales pe timp ploios. Inițial voise să semnalizeze dreapta, să tragă lângă trotuar, să mai mediteze. Graba îl îmboldea însă. Dacă nu se hotăra intra în pană de timp. Totuși câteva minute

rulă pe lângă bordură, la relantiu, și stopă aproape de colțul care întretăia strada pe care se afla lagărul.

În plină ploaie, un ins într-un fulgarin și cu o șapcă aiurită pe cap se căznea, cu un aparat de filmat învelit în plastic, să ia secvențe dincolo de gardul lagărului. După cum învârtea obiectivul era lesne de dedus că acesta încerca să prindă niscai prim-planuri. La ferestrele clădirii apăruseră câțiva gură-cască, ba unii se și instalaseră cu o nonșalanță de invidiat, curioși să vadă ce voia tipul. Alții, imediat ce-și dădeau seama că se încerca să fie filmați cât mai de aproape, dispăreau din cadrul vizorului. A! Tacâmul complet deci! Nu departe de poarta de la intrare, era și o reporteră. Cu o mână ținea umbrela, cu cealaltă un microfon cenușiu, părând că vrea să devoreze o banană. Destul de isteată, reuși să intre în vorbă cu doi inși care tocmai ieșeau din curte. Unul își ascunse fața și se grăbi s-o ia la sănătoasa. Celălalt se opri instinctiv și se angajă în discuție.

Din locul unde se afla, Robert nu putea auzi conversația. Privirea îi alunecă pe ambele trotuare. Pe cel din fața lagărului, în afară de reporteră și interlocutorul respectiv, nu se mai afla nimeni. Cel cu aparatul de filmat se proțăpise în mijlocul străzii, acum pustie și bălțită de ploaie.

Străinul care se ferise să dea lămuriri femeii și se eschivase din calea vizorului, o luase în susul străzii. Grăbit, dădu colțul, se opri, se întoarse și, atât cât putu trase cu ochiul înapoi.

Lui Robert nu-i plăcu gestul. În mod vădit omul acela se ferea să fie filmat. De ce? Ei, asta era acum! Era și normal să nu-i convină să se lase luat în cadru... Totuși Robert ar fi voit să știe... Nu! De investigații îi ardea lui? El avea nevoie de un... Nu de asta venise acolo?

Poate și unde cei doi se găsiseră tocmai atunci să facă un reportaj la poarta lagărului – era clar, însemna că nu li se dăduse voie înăuntru –, amatorii de clienți interesați de mână de lucru, refuzau să iasă. Mai contribuia și ploaia...!

Singurul car eputea fi abordat era insul scăpat din strânsoarea reporterilor. Fie și ăla, își zise Robert. Puțin cam nervos, demară, trecu de capătul străzii, atinse colțul bordurii, merse foarte încet cam vreo douăzeci de pași, și stopă. Ca să nu se bage de seamă, stinse motorul. Deschise portiera dinspre trotuar, se aplecă, scoase capul și fluieră de două ori scurt.

Străinul întoarse capul. Dintr-o ochire văzu Mercedesul și pe cel care era la volan, cât și semnul acestuia. Câteva momente ezită. Probabil îi păsa de cel luat în primire de reportera cu umbrela. Descumpănirea o redresă repede, se răsuci pe călcâie și se apropie. Chipul luminos și obrazii rotofei ai lui Robert îl bine dispuseră deodată. Fără îndoială, în fața lui se afla un client, merita să-și uite prietenul. Într-o engleză destul de acceptabilă, se adresă:

– Domnul dorește?

– Da, da! se încurcă Robert. Apoi ceva mai clar și cu mai multă siguranță: angajament pentru o lună întreagă... Vei locui într-o casă... oricum, mult mai confortabilă decât cea în care stai acum. Nu trebuie să faci mai nimic. Ai de păzit o proprietate – casa părinților în care dumneata nu

ai acces. Ai însă locuința de la poartă, în care vei sta. Ziua nu e nici un pericol, nu intră nimeni și nu se încumetă să... Noaptea însă aprinzi luminile afară și, din ceas în ceas patrulezi. Sper că, în engleza mea nu prea corectă, ai înțeles totuși. Ți convine?

După ce îl lăsase să sporovăie, străinul ar fi voit să mai știe câte ceva despre treaba asta. Mai toți clienții căutau chilipiruri, nu avea de unde să știe că Robert era dispus să-l angajeze oricum și nici că acesta se grăbea. Intenționează să nu cedeze imediat, dar cel cu aparatul de filmat, însoțit de femeia cu umbrela și microfonul, terminaseră treaba cu cel abordat și, cum veneau spre colțul străzii, nu era exclus să-l observe.

– Da, desigur, îi răspunse lui Robert. Apoi puțin grăbit: nu pot să mă urc?

– Asta și aștept, să urci! Sunt și puțin cam presat de timp...

Prin oglinda retrovizoare, după ce porni și la prima intersecție întoarse, Robert își cercetă angajatul. Să tot fi avut patruzeci de ani, smead, uscățiv, cu privirea pătrunzătoare, dar sinceră. Părul sârmos, grizonat, în ciuda ploii dese nu se răsfirase. Avea fălci zdravene, mușchii mandibulelor îi zvâcneau ritmic, semn că ceva îl irita ori îl iritase.

Aflat acum destul de departe de locul de unde își luase omul de care avea nevoie, Robert încercă să intre mai în miezul problemei:

– Cred că din cauza limbii cu care nu prea ne descurcăm, ne cam înecăm în tăcere. Dar ar fi cazul să...

– Cât oferiți pentru serviciul de care ziceați? intră direct în chestiune, omul. Spuneți că voi fi pe post de paznic?

– M-am gândit că, pentru părinții mei merită să fac un efort... Cred că o să ne înțelegem. Ofer o sumă rezonabilă: șaizeci la sută din venitul meu pe o lună.

Robert spuse la cât se ridică oferta lui.

– Aveți și o armă?

– Glumești! Ți-ar trebui o legitimație pentru asta, or dumneata și celălalt cu care ai ieșit pe poarta azilului, abia de reușiți să aveți unde pune capul și primi o porție de mâncare...

– În ce-l privește pe... prietenul meu, nu e cazul să discutăm... Nu știu ce l-a împins să stea de vorbă cu reportera... Înțeleg destul de bine și că, chiar de ați avea o armă, nu mi-ați încredința-o.

– Dumneata ai face-o?

– Nu, recunosc!

– Dacă o să ai grijă ca, din mica locuință ce ți se pune la dispoziție, să aprinzi luminile seara și să îți faci în mod conștiincios rondul, să te faci simțit că exiști și că proprietatea nu a rămas fără pază, nu va îndrăzni nimeni să... Mă rog, poți lua cu dumneata și un băț zdravăn...

– O bătă, vreți să spuneți, murmură fără să vrea omul.

– Pardon?

– La noi, bețele astea zdravene se numesc ciomege ori bâte... Expresia în engleză ar echivala cu... N-am idee, pentru moment îmi scapă...

– Uite ce am hotărât, intră Robert din nou în chestiune. Făcusem un alt plan, dar... Te duc la aeroport, aștepți acolo până viu cu părinții, o să-i urc la avion, eu și dumneata ne întoarcem la casa pe care va trebui s-o păzești... Ai ceva de spus?

– Da, mai multe, dar nu ne prea putem înțelege.

– De fapt, dumneata din ce țară ești?

– Din România.

– A! Un popor curajos, bătaios... Toate țările din Vest îi admiră pe români. Au însă o faimă aparte...

– Mai sunt și uscături, domnule; de unde știți că nu sunt și eu unul din ăștia?

– Da! Acum că am aflat, e foarte firesc să mă întreb: dacă ați reușit să vă eliberați din strânsoarea unei dictaturi, de ce mai populați lagărele?

– Să zicem că voim să ne croim o altă viață!

– Perfect! Numai că dumneata nu mai ești la prima vârstă.

– Corect! În orice caz, dacă nu vă convine, peste o zi, două, puteți aduce pe altcineva. Azi a plouat. Pe deasupra...

– Am observat. Reporteră aceea cam îndrăzneță m-a necăjit și pe mine. Știi cumva ce voia?

– Chiar foarte bine. Era o echipă de la televiziunea română și bănuiesc că avea chef să afle exact ceea ce voiați și dumneavoastră să știți; de ce am luat drumul exilului, dacă...

– He! Ce spui? Și ești dispus să faci o declarație?

– Nu ne-am înțeles să-mi plătiți pentru confidențe. Paza unei case e cu totul altceva, iar în ce privește suma, n-am comentat. Oricum, ăloră nu le-aș spune nimic...

Robert strânse din fălci.

– Corect! Îmi place felul dumitale deschis de a pune problema.

Îl duse și îl lăsă în sala de așteptare a aeroportului, după care se repezi să-și aducă părinții. Nu întârziase.

Voi s-o sune pe Elsa să-i spună ce-a făcut, dar își dădu seama că n-o s-o mai găsească acasă. Când se va întoarce, fie că o să-i dea telefon la serviciu, fie că o să-i povestească de-a fir-a-păr, la masa de prânz.

III

Străinul se pomeni într-unul din cartierele selecte. Cât stătuse în lagăr auzise destul de des vorbindu-se că în acea parte a orașului locuiesc numai granguri și că aceștia plătesc onorabil orice

fel de muncă, dar că sunt distanți, calculați, uneori ironici, și nu pretind decât să li se facă treabă bună.

Cât stătuse la aeroport plănuse să dea o fugă până la poarta lagărului și să-i spună prietenului său ce plească îi căzuse pe cap. După mai bine de două săptămâni, de când se afla acolo, timp în care nu câștigase nimic, o lună de zile bine plătit, pe deasupra și cazare, era o destul de norocoasă ofertă. Murea de curiozitate să afle și ce voise reportera împreună cu tipul care filma, însă pentru că Robert îi pusese în vedere să fie cât mai discret în ce privea angajarea, se lăsă păgubaș.

Până să plece după părinții săi, rotofeul cu Mercedesul îl descususe cum se pricepuse mai bine, luase contact prin telefon cu administrația lagărului, de unde ceruse lămuriri despre identitatea lui. Nu știa ce i se răspunsese, dar noul stăpân, după ce își notase ceva pe un carnetel, păruse mulțumit de datele culese.

Sub presiunea obișnuitelor anunțuri de către o spicheră cu glas sonor, privind sosirea ori decolarea diferitelor aeronave, străinul se înfipse într-unul din scaunele confortabile din sala de așteptare de dincoace de vamă.

Chipul Mariei îi răsări deodată și, cu ochiul minții o văzu plânsă, disperată, poate chiar obligată să anunțe autoritățile că-i dispăruse bărbatul. Cum? ar fi venit prima întrebare: așa, bine, ar fi zis Maria. Când am ajuns acasă de la serviciu, n-am dat cu ochii de el! Am zis că o fi în oraș, cu vreun coleg, ori la Daniel, prietenul lui. A venit seara, a trecut de ora zece, am dat niște telefoane. Bărbatul meu, nicăieri. Am intrat în panică: i s-o fi întâmplat ceva? L-o fi lovit vreo mașină, o fi avut vreun șoc, Dumnezeu știe, vorba e, ia-l de unde nu-i!

Și dacă, la rându-i, Nela o fi sunat-o pe Maria și o fi întrebat-o dacă Daniel al ei nu era cumva acolo, abia atunci, amândouă ar fi intrat la idei: negreșit, unul de celălalt știe, or fi pe la vreun local... Dacă până mâine dimineată nu se întorc din craiâc, or să...

Bietele femei! De unde să știe Maria și Nela că el se înțelesese cu Daniel, că-și făcuseră în taină pașapoarte și că, de comun acord, amândoi în acea zi de început de aprilie, își luaseră zborul, hotărâți să călătorească oarecum incognito, fără să trimită vești acasă? Eh! Dacă Maria și Nela or să ajungă la poliție, nu după multă vreme or să afle că bărbații lor își luaseră tălpășița. De ce? Cum? Lucrul acesta urma să-l afle ele – dacă nu chiar l-or fi și aflat. Ceea ce însemna că, deocamdată, toate erau cât de cât clare.

Ar mai fi rătăcit cu gândul, dar își văzu proaspătul stăpân dând buzna la intrare, însoțit de doi bătrâni – părinții lui, evident! Zborul pe ruta: Viena–Paris–New York tocmai era anunțat și își închipui că în cel mult o jumătate de ceas o să se afle din nou pe bancheta din spate a Mercedesului, condus de rotofei la locul unde avea să-și ia slujba în primire.

Așa se și întâmplă. După ce stopă în fața unei porți de fier și își urmă însoțitorul, lămuririle le primi cu destulă nepăsare și zgârcenie:

– Acolo e casa mare, i se adresă Robert, deodată puțin nervos că angajatul, copiindu-l fără să vrea, cam ca la el acasă, în loc să ia în seamă gravitatea sarcinii ce-i revenea, privea în juru-i cu o la fel de sondabilă nonșalanță... Aici, mata ai ce-ți trebuie... Uite un aconto, ca să-ți procuri de ale gurii... Chiria, consumul electric și de gaze nu ți le trec în cont. A! Ia seama că în curte e și un câine lup. Îl cheamă Trent. Nu e chiar de rasă pură, dar e vrednic și isteț. Deocamdată nu-l văd pe aici. Mă și miră faptul. O fi în vreo nuntă... *Well, all right! I'm going to tell you a secret. Will you be able to keep it?*

– De obicei păstrez secretele, domnule.

– Bun! Vezi că, agățat după ușă e un... cum ai spus că se zice?

– Bătă! O bătă de corn, glăsui străinul, într-o românească fără cusur, după ce se convinsese despre ce era vorba.

– *Bătă de corn*, deci! reținu Robert. Mă rog! Cu Trent, cu *băta* și cu luminile aprinse, sper să faci față. O să mai trec să văd cum te descurci. A! Te avertizez că dețin toate datele cu privire la identitatea dumitale și că...

– Du-te dracului!

– *What is this! I can't speak romanian.*

– Nici nu e nevoie. *You do not speak english well.*

– *No! I must learn it better.*

– Învață mai bine, că n-ai încotro, murmură angajatul. Apoi cu glas tare: am înțeles de prima dată lucrul acesta. Eu habar nu am de germană. E clar ce-ați zis: dacă o să fac vreo boacăna, aveți de unde mă lua.

– Nu te sfătuiesc, râse mânzește, Robert.

– Nu mă sfătuiesc nici pe mine însumi. *Better?*

– *Yes!*

Când torsul motorului elegantului Mercedes începu să toarcă, de parcă ar fi auzit-o pe bunică-sa – fie-i țărâna ușoară – cum sfârâia fusul cu firul de lână tors din caier, străinul răsuflă ușurat.

De-a fir-a-păr controlă cele două încăperi. Nu era vorba de un confort excesiv, așa cum se lăudase rotofeiu, gazele lipseau, ca și instalația unui telefon. Probabil că unul exista în casa mare. Vizavi însă, la un bar, văzuse un aparat agățat în perete.

Ca prin minune, ploaia conțeni.

Trebuia neapărat să-i dea cumva de știre lui Daniel, unde se afla și ce se întâmplase. Numai că, nu se putea baza pe faptul că cei de la administrația lagărului i-l vor da la telefon. O să vadă el

cum o să procedeze. Până una, alta, mânat de o curiozitate bolnăvicioasă se grăbi mai întâi să-și cunoască noua locuință și mai cu seamă să dea ocol întregii împrejurimi, să vadă dacă nu cumva în zidul care înconjură proprietatea se afla vreo breșă. Dacă da, atenția lui trebuia ațintită mai mult spre acel loc.

De unde să înceapă?

Pur și simplu înșfăcă bâta de corn, îi cercetă nodurile ca niște umflături dure. Se simți în siguranță. Reteveiu, de vreo optzeci de centimetri lungime și gros cam de cinci, era o armă de temut. O mână dibace o curățase de coajă și o trecuse prin pala unei flăcări. La unul din capete era găurită în secțiune și, ca la bastoanele de cauciuc polițienești, de el era prinsă o curea zdravănă care, la nevoie putea fi înfășurată pe după încheietura mâinii.

De la poarta de fier forjat porni de-a lungul zidului, hotărât să dea ocol curții. Pe o lățime de aproximativ șaiszeci de centimetri, tunși cu grijă, cam de un metru de înalți, deși și uniformi, un șir de arbuști de ornament erau înfiți la nu mai mult de doi metri distanță de zid. O luă agale pe porțiunea dintre acesta și arbuști. Iarba crescuse ceva mai sus de glezne. Dincolo de gardul viu se născu o grădină bine îngrijită cu alei pietruite și câteva bănci pentru odihnă. Ploaia abundentă udase bine de tot întregul covor de iarbă. Ici-acolo apa băltea, îndrăznind să sclipească unui soare timid, abia încumetat să apară dintr-o masă de nori negri.

După un pâlde de coniferi, diferiți de soiul bradului și cel al molidului, văzu o casă văruiță-n alb, nu prea înaltă, dar întinsă pe o suprafață destul de largă, greu însă de definit de la distanța aceea. Își închipui imediat că acea clădire era obiectivul principal de pază și se dumiri și de ce Robert trecuse cu atâta repeziciune peste principala îndatorire. După ce o să dea ocol curții, o să se apropie și o să vadă cam ce-i revenea ca sarcină. Să-l fi chemat și pe Daniel acolo? Stăpânul care îl angajase avea ori nu posibilitatea să afle? Fără îndoială că da. N-o să se complice deci.

În cele din urmă, repezit, dar nu agresiv, dinspre poartă apăru Trent. Avea colți zdraveni, era robust și părea neliniștit.

Abia avu vreme să ascundă bâta la spate. Îmbie câinele să se apropie, dar animalul se feri; fu nevoit să se depărteze și să o rezeme de gardul de arbuști.

– Trent! Fii pe fază, băiete, i se adresă în românește. Noi doi trebuie să fim prieteni, să păzim beleaua asta de casă. Te-nvoiești? Hai, vino să te mângâi. N-o să-ți fac nici un rău... Lasă, bâta nu e pentru tine, ci pentru musafirii nepoftiți, în cazul că vor fi.

Pe coama zidului, dincolo de porțiunea care separa curtea de linia străzii, apăru capul bucălat al unei fete. Să tot fi avut șaptesprezece, optsprezece ani. Fiindcă nu catadicsi să scoată nici măcar o vorbă și, cum se hlizea la el cu o căutătură bănuitoare, continuă să ducă pe mai departe tratative cu Trent:

– Hai, domnule, ce dracu! Ești așa greu de cap? pricepe odată că domnul Robert ne-a pus să păzim...

La numele stăpânului, animalul binevoi să dea din coadă prietenește și să atârne într-o parte limba-i lungă și roșie. Se lăsă mângâiat pe creștet.

– Bravo! Acum hai să-mi arăți curtea.

Luă bâta la subsuoară și se ținu după câine. Fata nu se clinti de la locul ei. Își rezemă bărbia în palmă și privea fără prea mare interes. El se opri și încercă să intre în vorbă. Se întoarse brusc, o ținti cu privirea-i măslinie și întrebă:

– Gertrude? Christiane? Hannelore? Cum dracu te cheamă?

Ea pufni în răs, pricepu că trebuia să se prezinte, dar nu spuse nimic.

El râse mai cu poftă decât ea.

– Mică, mică, dar a dracului. Aștia sunteți voi. Suspicioși, frigizi și încrezuți, v-a intrat în cap că sunteți și deștepți. Ho, ho! Și încă cum!

Strigă după Trent.

– Hei nu mă lăsa cu muta asta, Trent! Așteaptă-mă! Când îl ajunse din urmă, ca și când câinele ar fi înțeleș, spuse:

– O știi pe grozava aia de pe coama zidului? Sigur c-o știi, altfel ai fi lătrat. Nu-mi poți spune cum de stă cățărata acolo? Las-o baltă! Dă-i bătaie. După vizita asta trebuie să încerc să dau un telefon, poate reușesc să vorbesc cu Daniel... E! nu-l știi. E de-al meu, ar fi păcat să-l țin pe jar, numai că tare mi-e teamă că n-o să fac mare lucru.

IV

Văzuse mai tot ce trebuia să vadă. În pâlcul de coniferi descoperi un chioșc din șipci, îmbrăcat în viță de vie unde se afla o masă și câteva jilțuri împletite din nuiete pe care erau trântite perne tapițate, rotunde. Locul acela îi surâse și se hotărî ca acolo să-și fixeze cartierul general de pază în timpul nopții, ziua o să doarmă în căsuța de la poartă.

Clădirea joasă și întinsă era de fapt un conac cu cel puțin cincisprezece încăperi. Se mirase cum de proprietarii nu aveau slugi. Nu la mai mult de trei ceasuri după ce dăduse raita, se dumiri cum stăteau lucrurile.

În ușa căsuței de unde plecase în recunoaștere, o femeie tânără îl întâmpină de departe. De cum o văzu, Trent se repezi și se gudură.

– *I'm Mrs. Kraft. Elsa Kraft...* Bănuiesc că știți engleza. Am greșit?

– Nu, n-ați greșit.

– Foarte bine. Deci nu m-am înșelat... Am ținut neapărat să trec pe aici. Văd că deja ai făcut o tură. Semn bun.

El descuie, se dădu la o parte să facă loc stăpânei să intre. Fără să vrea se pomeni că zice:

– N-am știut că domnul Robert are o soție atât de fermecătoare... Iertați-mă! Prima dată am fost înclinat să cred că sunteți fata care m-a urmărit de pe coama zidului.

– E Rose, vecina noastră. Îi cam place să-și vâre nasul în toate. Dacă tot e vecină, face pe detectiva. Se distrează...

– Poate că ar fi fost mai bine să-i încredințați ei paza casei, cât lipsesc părinții...

– Socri! Ce-ți închipui? La noi, proprietarii, mă rog, anumiți oameni înstăriți, nu se pretează la munca de jos...

– Ah! Am uitat că prima ofertă – drept compliment – pe care o faceți unui ziler emigrant, e cinismul, sfidarea... Să te tot simți umilit, după o astfel de replică.

– Asta căutați, asta găsiți. Sperați să fiți luați în brațe?

– Nici vorbă! În ce mă privește, ar trebui să fiu și eu de acord.

– Ești impertinent! Am spus-o la figurat. Și mă rog, n-ai fi?

– Bineînțeles că nu! Munca nu este dezonorantă. Adică ar fi, dar numai atunci când cel care ți-o oferă te și umilește...

– Nu-mi arde de polemică deplasată, domnule... Ai și un nume?

– În cazul de față, doar ca să nu fiu confundat cu un altul. Soțul dumneavoastră nu vi l-a spus?

– N-am dat ochii cu soțul meu. Nici nu știe că am trecut pe aici... M-am gândit să-ți aduc câte ceva de-ale gurii. Domnul Kraft nu trebuie să știe asta.

– De ce?

– Pentru că totdeauna mi-a plăcut să fac ceea ce vreau să fac. Domnul Kraft nu prea se împacă cu o astfel de idee, deși pretinde că e democrat până-n vârful urechilor... Vrei să mergi la mașină să deschizi portbagajul și să iei de acolo coșul cu alimente? Ți-aș rămâne recunoscătoare pentru asemenea gest.

Ea se așeză pe un scaun, deschise poșeta, scoase o țigară, o aprinse și-l urmări cu privirea, curioasă să vadă dacă era dispus s-o asculte.

El se supuse. Când reveni, Elsa Kraft scoase din coșul împletit câteva conserve, cutii cu bere, cașcaval, pâine și prăjituri de casă.

– Nu știu cât sunt de bune, zise ea referindu-se la dulciuri. Menajera le-a făcut în grabă. Eu nu prea mă omor cu ele, fiindcă nu vreau să mă îngraș.

– Conacul acesta nu are nici un servitor? Îndrăzni el să întrebe, gândind că venise vorba despre oameni de serviciu.

– A avut! Tata, mama – adică socrii mei – acum locuiesc numai în patru camere, cu bucătăria, cinci. Celelalte sunt nelocuite. În aripa din dreapta n-a mai călcat picior de om de când Robert – domnul Kraft, soțul meu – s-a însurat. E o întreagă poveste, domnule... Tot nu vrei să spui cum te cheamă?

– Nu e nici un secret... Prefer să-mi spuneți Martin. Mai e un prenume, dar... e mai greu de pronunțat...

– Martin... Hm! Ești cumva din... Nu, nu poți fi scandinav, rus, nici danez... Poate din Est?... A! România! Trebuia să-mi închipui. Am auzit că, de astă iarnă încoace, ați dat năvală în toată Europa... Dealtfel se spune că sunteți oameni cu principii, temperamental și, din păcate, cam primitivi... Văd însă că gura lumii bârfește. Dumneata ești un om... No! N-am să te tachinez și nici n-o să te întreb ceea ce bănuiesc că și soțul meu, domnul Kraft te-a întrebat.

– Asta dovedește bună creștere.

– Suntem bine crescuți, Martin!

– Am remarcat. Numai că...

– Numai că?

– Prefer să tac. Părerea mea personală nu vă interesează.

– Dimpotrivă. În orice caz, dumneata ești un intelectual. Ce cauți aici, te privește... Să auzim!

– Sunt un intelectual, dar, pentru că acum sunt doar un biet paznic, nu vă sfiți să vă adresați mie ca unui paznic, nu ca unui intelectual.

– Da! da! Am auzit eu că sunteți un popor mândru, dar și că țineți foarte mult la aparențe. Dacă vi se adresează cineva cu, domnule, fie că meritați ori nu, vă simțiți flatați. La noi, totul e invers proporțional: cu cât folosim mai multe formule de politețe, cu atât îi ținem pe cei vizați la distanță...

– Să înțeleg că-mi faceți cinstea de a mă socoti de-al casei? Nu e cam prematur?

În pragul ușii, trecând pe lângă Trent, ca și până atunci ar fi fost pe aproape, apăru Rose.

Elsa nu păru mirată. Râse:

– Dudaia nu și-a putut înfrânge curiozitatea. De pe coama zidului, a avansat... Te pomenești că i-ai căzut cu tronc.

– Eu nu mă ocup cu sedusul minorelor.

– Foarte corect. Asta e diferența, Martin! Rose nu se consideră deloc minoră și, te rog să mă crezi, știe mult mai multe despre intimitate decât îți poți închipui. Când o să vrea să se mărite, țintește să-și facă un rost, să aibă un copil... Ha! Să nu zici că și eu am făcut la fel... Poate că am făcut, dar nu e treaba dumitale. Noroc că Rose nu știe o iotă englezește. În schimb, vezi bine, știe altceva...

Cu un gest remarcabil de eleganță, de parcă apariția noatenei ar fi impacientat-o vizibil, Elsa se ridică de pe scaun.

– Am plecat. Te rog să ai grijă de Trent. Dă-i să mănânce... Data viitoare, poate îmi spui și celălalt prenume... Lasă, în ce privește casa, am văzut că deja ai început să-ți intri în rol... Ne-am înțeles, da? Am trecut pe aici, dar n-am adus nimic de mâncare! Asta e esența. De existența coșului, domnul Kraft nu are cum să știe...

– Pot să-l deșert și să-l duc în portbagaj.

– Da, dar de aici merg la serviciu, apoi... Prezența lui m-ar deranja.

– N-o să spună fata asta domnului Kraft?

– He! Rose nu-l poate suferi. Se are bine cu părinții lui, fiindcă locuiesc aici, dar... Când era încă neînsurat, ea era mică. Sărea gardul și dădea iama în livada din spatele casei și la vița cu struguri cățărata pe chioșc. N-ai apucat s-o vezi? Robert o pândea, o prindea și...

– O lua de ciuf!

– Asta ce înseamnă?

– Adică o trăgea de păr. Ori o bătea.

– Nu! O trăgea... *O lua de ciuf*, ca să folosesc expresia dumitale. O să-mi notez, să nu uit. E în românește, în original?

– Da!

Ca și cum n-ar fi trecut pe acolo decât pentru câteva clipe, Elsa Kraft se scurse pe poartă. Trent o urmări. Ea se urcă în mașină, un Volkswagen mic, porni motorul și, fără să se mai uite spre Martin și Rose, demară.

– Elsa Kraft habar nu are că nu mai sunt aia care fura cireșe, struguri și... izbucni Rose revenind în casuță și luând loc neinvitată. Adică are, fiindcă a spus ce-a spus, dar nu-și închipuie că, pe lângă atributele cu care m-a onorat, sunt în stare – ori am fost – și eu să învăț englezește. Și încă mai bine decât ea.

Fata vorbise repede și cu năduf, încât Martin nu știu ce să zică, păru însă plăcut surprins. Se pomeni că spune:

– O tutuiești?

– Eh! ce crezi? E doar cu opt ani mai mare decât mine și se dă doamnă. Mare scofală! Am 17 ani, sunt fată mare. Până și ție o să-ți zic pe nume...

– Splendid. Și chiar domnul Robert te bătea fiindcă furai cireșe și struguri?

– Ha! Parcă numai cireșe și struguri! În spatele casei are doi meri văratici, un prun renglot, cireșul și câțiva caiși... Prima fructă coaptă era a mea... E și acum...

– Sari gardul?

– Da! Dincolo, la mine, mă sui pe cotețul de găini. de acolo privesc proprietatea Kraft, ca-n palmă. Bătrânii au fost și sunt de treabă. Nu mă ceartă, știi! Am metoda mea de a intra în curte, fără să fiu simțită.

Se foi în scaun, privi candid la Martin care o urmărea cu atenție și, fără să fie invitată servi din prăjiturile de casă. După prima înghițitură, urmă:

– Am o frânghie cu noduri pe care o arunc peste zid, înțelegi? He! Pe la sfârșitul lui mai, se coc cireșele... Trent e prieten cu mine, așa că...

Rose vorbea, vorbea... În mintea lui Martin stăruia deodată, pe de-a întregul chipul Elsei Kraft, privirea-i izvorâtă dintr-un albastru profund, deloc lipsit de candoare, superbul contur al buzelor, parcă puțin cam palide, tenul alb ca marmura, păru-i roșcat înadins răvășit într-o coafură aparte. Dacă adăuga neliniștea și inteligența, cu care fără-ndoială era obișnuită să-și cerceteze interlocutorul...

– Ți-e foame? se interesă Rose. Dacă ți-e foame, pun imediat masa... Lasă, prăjitură am și eu acasă. De la tine am luat, ca să văd cum le prepară Elsa Kraft.

– Nu le prepară ea. Am înțeles că are menajeră.

– Știu, *dear sir*, știi! Maniera în care se gătește în casa Kraft mă interesează.

– Pot să știu de ce?

– Nu e un secret... Deși nu-l pot suferi pe Robert, sunt puțin geloasă... De-ai! Elsa nu a fost prea bogată, e doar frumoasă. L-a aiurit pe Robert cu farmecele ei și... l-a dat gata! Ai înțeles expresia? Bun! Dar, ce e interesant în toată povestea e că, deși Robert crede că el e cel care taie și spânzură în casa lui, ea e cea care conduce totul, din umbră. Cel mai bun exemplu e... vizita ei aici. Se putea să nu-și bage nasul? Nu se putea!

– Probabil a vrut să vadă pe cine a angajat soțul ei, nu?

– *Shit!* A ținut morțiș să te cunoască personal, *dear sir*, dar din pură curiozitate feminină...

– Tu nu tot din curiozitate feminină te afli aici!

– He! Eu nu sunt măritată, *dear sir!*

Rose nu se compara nici pe departe cu Elsa Kraft. Era o șatenă nereușită, mai mult blondă, cu ochi vioi căprui, gura cu buze cărnoase și nas obraznic, în vânt. Bine înfiptă pe picioare, șolduri ademenitoare, sâni proeminenți. Dacă din gestică ei n-ar fi reieșit încă destul de vizibilă ei nepricepere în a se face ramarcată, cât și privirea copilăroasă, ar fi putut oricine lesne să creadă că era o femeiușcă, de câțiva ani buni măritată, într-un viitor nu prea îndepărtat pe cale să devină o zdrăhoană lată-n șolduri, bună de sămânță.

– Ți-a fost nenorocul tău, *my dear girl*, țină Martin să zică. Altfel ai fi putut deveni doamnă Kraft.

– Da! Și-n locul ei, acum ți-aș fi adus eu de mâncare. Îți dau puțin cașcaval cu pâine? Nu de alta: să poți da pe gât o bere.

– Vrei și tu o bere?

– Nu! Adică da. Dar, dacă beau o cutie întreagă, mă ia cu călduri... *Shit!* Nu știu cum se zice la voi. Noi vienezii...

– Nu crezi că expresia asta e cam deocheată? În engleză nu are multe înțelesuri.

– Care, *shit?* Ba da, *dear sir!*

– Și de ce-mi zici mereu, dragă domnule?

– Fiindcă-mi place. Elsa face pe stăpâna...

– Elsa e și ea vieneză?

– Parvenită! Știi ce e aia? Doar că n-a trecut prin lagăr, ca tine. Părinții ei sunt din Suedia.

Habar nu am ce caută în Austria.

– Poate din același motiv pentru care am venit și eu...

– Apropo! Tu de unde ești?... Martin te cheamă?

– Martin, da... Dar acum nu e cazul să mă descoși de unde sunt.

– Nici n-o făceam. Îți desfac o bere? beau și eu de la tine câteva înghițituri. Promit să n-o iau razna. Îi dau și lui Trent o înghițitură de cașcaval? Hai, nu fi rău! E un câine zăpăcit, aparte, nu ca ceilalți!

– De ce crezi că e zăpăcit? râse Martin.

– E potaia mea...

– Asta ce înseamnă? A, e favoritul tău! Trent e favoritul tău? Ha, ha! Tu ești o zăpăcită, nu câinele.

– Ai dreptate. Dar ce importanță are dacă sunt eu zăpăcită și nu Trent? Ne iubim, dacă vrei să știi! Și te primim și pe tine în gașca noastră! Numai să vrei!

V

– Robert, nu ți se pare că de la o vreme te-ai cam îngrășat? își luă Elsa soțul la întrebări, de îndată ce-l văzu spălat pe mâini și așezat la masa de prânz.

– Observația asta ai așteptat s-o faci, ca să mănânc cu poftă, bănuiesc...

– Da de unde! Ești nervos? Nu ți-au mers treburile din plin? Fiindcă el nu răspunse, ea schimbă vorba: n-are rost să strângi din fălci; dacă tot ai angajat omul ăla, trebuie să mai răsfoim dicționarul. Nu ne prea descurcăm în engleză. El știe mai bine decât noi...

Robert tresări.

– De unde ai mai aflat-o și pe asta?

– De la sursă, bineînțeles! Am fost până acolo. Curiozitatea m-a împins să văd cât ai fost de inspirat.

– Pe ploaia aia, n-am avut de ales.

– Mi-am închipuit... Știi că femeile sunt mai viclene, mai... Și, să vezi și să nu crezi! Ca din întâmplare, a apărut și Rose acolo...

– Las-o pe Rose. În afară că omul acela vorbește mai bine decât noi englezește, ce părere ți-ai făcut?

Ea catadicsi să întrebe altceva.

– Cum au plecat, tata, mama? Au avut locuri bune? Dacă au apucat pe două din cele dinspre coada avionului, or să aibă senzație de vomă...

– Nu ei au ținut morțiș să plece? N-au decât să suporte. Dacă nu li se năzărea s-o ia razna, n-ar fi fost nevoie să umblăm după un paznic, care... Pare-mi-se, locurile nu sunt chiar în spate...

– Mai servești supă, sau îți dau friptură? Observ că te deranjează omul ăla...

– Bineînțeles să mă deranjează, inclusiv că a trebuit să-mi storc creierii să pot vorbi cu el... Azi dimineață, când să iasă pe poarta lagărului – el și încă unul – am dat nas în nas cu doi de la televiziunea română... Turna cu găleata, dar cameramanului nu prea părea că îi pasă. Urmărea cu cadrul, reportera – cine știe, o fi având un dedesubt toată povestea asta. Cel luat în vizor spera probabil că astfel or să afle ai lui că la data de... încă mai era în centrul de triere din Viena. Indirect, furniza alor lui, datele necesare, pricepi?

Elsa termină de înghițit și privi la Robert.

– Și cel pe care l-ai adus cu tine, ce-a făcut?

– Tocmai asta e! Cine știe din ce motiv nu i-a convenit să se lase filmat. A mărit pasul, a ajuns la colț și... cum, pe ploaia aia nu mai era nici un alt amator, mort-copt am fost nevoit să-l iau pe el, că mă și repet...

– Sper că l-ai verificat...

– Asta mai lipsea, să n-o fi făcut-o. Sigur că l-am verificat... Trebuie să mă strecor cumva – să-mi fac timp – s-o invit pe secretara administrației, la o cafea, s-o rog să controleze fișa și să-mi spună... Directorul a cam scăldat-o. O fi avut motivele lui, dar...

– Poate că nu e cazul să te neliniștești. O lună de zile trece repede. Sau, dacă nu-ți este pe plac, mâine îl concediezi, frumos, și cauți un altul... Dar, pentru asta nu e nevoie să înfuleci pe nemestecate, Robert! Chiar te-ai îngrășat, vorbesc serios.

– Vorbești serios și în același timp ironic... Zici să caut alt paznic? După ce l-am adus acasă pe ăla? L-a mai văzut și Rose, l-ai vizitat și tu...

– Și ce-i cu asta? Nu te alarma. Dacă am fost, te pot liniști, fiindcă am rămas cu păreri bune: e un tip cizelat, respectuos, conștiincios, deja își făcuse rondul împreună cu Trent. Deci, pe lângă